

95

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟ ΒΟΤΑΝΙ

Τῆς ἀγάπης τὸ βοτάνι
 κάθε τόπος δὲν τὸ κάνει.
 Κάθε τόπος δὲν τὸ κάνει,
 κάθε γῆς δὲν τὸ πετάει,
 5 μόν' τῆς Λεβαδίας ἔ τόπος
 καὶ τῆς ἑμορφῆς ὁ κόρπος.

Στ. 4. τὸ πετάει = φέει, αὐξάνει. Τῆς ἀγάπης τὸ βοτάνι δὲν ἐδδοκιμεῖ εἰς
 αἴων ῥῆν.

96

Ἐν τῇ Ῥοῦμελῇ εἶν' ἓνα δεντρό,
 πλατύφυλλο καὶ δροσερό,
 πῶχει ἔς τῇ ῥίζα κρυὸ νερό,
 καὶ ἔς τῇ κορφῇ χρυσὸ σταυρό.
 5 Ποῦ πάνε οἱ ναύταις γιὰ νερό
 καὶ κάνουν ὄρκο ἔς τὸ σταυρό.
 Ὅπ' ἀγαπήσῃ κι' ἀρνηστῆ,
 τὸ αἷμα του νὰ κινηθῆ,
 κι' ὀπῶχει δυὸ ἀγαπητικαῖς,
 10 νὰ χῆ σαράντα μαχαιριαῖς,
 κι' ὀπῶχει τρεῖς καὶ τέσσερες,
 νὰ χῆ σαραντατέσσερες,
 κι' ὀπῶχει μιὰ καὶ μοναχῆ,
 ἔς τὸν κόσμον νὰ τηνε χαρῆ,
 15 κι' ὀποῦ δὲν ἔχει οὔτε μιὰ,
 μπάλα νὰ τοῦ ρθῆ ἔς τὴν καρδιά.

97

Κάποια Ἐμίρσοσα, κάποια κυρὰ μεγάλη,
 ἀραθύμησε κάτ' ἔς τὸ γιάλο νὰ πλύνῃ,
 μὲ τοῖς δούλικις τῆς καὶ μὲ τοῖς σκιάτικις ῥῥακις.
 Πλέναν κι' ἀπλωναν καὶ μὲ τὸν ἄμμο παίζαν.
 5 Κι' ἀκριοφύσησε γλυκὸς βοριάς ἀέρας,
 κι' ἀντιστήκωσε τὸ γυροφούστανο τῆς.
 κι' ἀντιφάνηκε τὸ ποδοστράγαλό τῆς.
 Ἐλαμψ' ὁ γιάλος, λάμψαν τὰ περιγιάλια.
 Κάτεργο περνᾷ, χρυσοπαλαμισμένο,
 10 μ' ἄρμενα κουπιὰ καὶ μ' ἄξια παλληκάρια.
 Σκούζει ἔ ναύκληρος, λέει τῶν παλληκαριῶνε.
 «Λάμνετε παιδιὰ, λάμνετε παλληκάρια,
 νὰ προφτάσουμε κείνο ποῦ λάμπει ὀμπρὸς μας,
 κι' ἄν εἶναι παννί, νὰ εἶναι τοῦ καραβιοῦ μας,
 κι' ἄν εἶν' μάλαμα, νὰ εἶν' τῶν παλληκαριῶνε,
 κι' ἄν εἶν' λυγερή, νὰ εἶναι τοῦ καπετάνιου.»

Γόρσιμα: «κοντή, νεραντζοῦλα φοντωτή.» Αἱ πλείοται παραλλαγὰὶ πλὴν τοῦ-
 του ἔχουν καὶ ποικίλα ἄλλα γυρίσματα, εἰς ἕκαστον στίχον πολλάκις διάφορα.

Στ. 1. Ἡ Ἐμίρσοσα ἐποδεικνύει ὅτι τὸ ἴσοςμα εἶναι τῶν χρόνων καθ' ὅς ἦρθε
 ἢ ποιήσας τῶν ἀκριτικῶν ἱσομάτων. Εἰς τὰς πλείοτας δ' ὁμοῦ τῶν παραλλαγῶν τὴν
 Ἐμίρσοσαν ἢ Ἐμοροποῦλιαν λησιμονηθεῖσαν ἀντικατέστησε Χιώτισσα ἢ παπαδοπούλα,
 ἢ ἀπλῶς κόρη λυγερή. Στ. 2. ἀραθύμησε (ῥιθνημῶ) = σφοδρῶς ἐπιθνημῶ.
 Στ. 5. ἀκριοφύσησε = ἐφύσησεν, ἐνενοσεν ἡρέμα, ἀπαλά. Στ. 9. χρυσοπα-
 λαμισμένο = παλαμισμένο μὲ χρυσόν (παλαμίζω τὸ ἄλλως καρενάρω = τροπίζω,
 caréner). Στ. 10. μ' ἄρμενα κουπιὰ = ἐπίκειν ὄχι διὰ τῶν ἰστίων, ἀλλὰ διὰ
 κωπηλασίας. Στ. 12. λάμνετε (ἐλαύνω) = κωπηλατεῖτε.

98

Ἐδῶ ἔς αὐτὴ τῇ γειτονιᾷ δὲν πρέπει νὰ εἶν' φεγγάρι,
 μον' πρέπει νὰ ναι συννεφιά, νὰ ναι βαθὺ σκοτάδι,
 γιὰτ' ἔχω μιὰ ἀγαπητικὰ κι' ἐκεῖν' εἶν' τὸ φεγγάρι,
 π' ὄντες προβάλλει νὰ τῇ διῶ σκορπεῖται τὸ σκοτάδι.
 5 Καὶ μὲ τὸν ἥλιο μάλωνε, καὶ μὲ τὸν ἥλιο λέγει.
 «Ἡλιε μου, γιὰ ἐβγα, γιὰ νὰ βγῶ, γιὰ λάμψε γιὰ νὰ λάμψω.»

10